

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
DPS-140-51(4)/04

Warszawa, 1 marca 2005 r.

Pan
Włodzimierz Cimoszewicz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Przedkładam **stanowisko Rządu** wobec poselskiego projektu ustawy:

**- o Funduszu im. Komisji Edukacji
Narodowej (druk nr 3487).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Edukacji Narodowej i Sportu do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

**Stanowisko Rządu
wobec poselskiego projektu
ustawy o Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej (druk nr 3487)**

Po zapoznaniu się z poselskim projektem ustawy o *Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej* (druk nr 3487) Rząd pragnie przedłożyć następujące stanowisko.

Celem działań przedstawionych w poselskim projekcie ustawy jest wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci i młodzieży szkolnej (art. 1). Projekt określa zasady i sposób realizacji tego celu, w szczególności przewiduje utworzenie Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej (art. 2 ust. 1), będącego w założeniu głównym instrumentem realizacji planowanych działań.

Zgodnie z poselskim projektem ustawy Fundusz im. Komisji Edukacji Narodowej, zwany dalej Funduszem, będzie państwowym funduszem celowym, pozostającym w dyspozycji ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art.2 ust.2). Statut nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia (art.2 ust. 3).

Środki Funduszu przeznaczone będą na zaspokojenie potrzeb edukacyjnych uczniów, w szczególności na zakup podręczników i przyborów szkolnych, pokrycie kosztów przejazdów uczniów szkół ponadgimnazjalnych, pokrycie kosztów wyrównania zaległości programowych w wypadku przerwy w nauce spowodowanej chorobą ucznia oraz udziału w odpłatnych zajęciach pozalekcyjnych (art. 5 ust.1). W projekcie ustawy wymieniono jedynie najważniejsze potrzeby edukacyjne uczniów, dopuszczając tym samym udzielenie pomocy również w innych formach, odpowiadających potrzebom ucznia.

Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania będzie przekazywał środki Funduszu na wyodrębnione rachunki gmin, zgodnie z podziałem przeprowadzonym według zaproponowanego w projekcie algorytmu (art.4). Zadaniem rady gminy będzie uchwalenie regulaminu udzielania świadczeń ze środków Funduszu (art.5 ust.2).

Pomoc z Funduszu będzie realizowana wyłącznie w formie rzeczowej (art.7 ust. 3) i udzielana niezależnie od pomocy materialnej i stypendialnej udzielanej na podstawie innych ustaw albo przyznawanej przez fundacje lub stowarzyszenia (art.7 ust. 2).

Projekt przewiduje powołanie Społecznej Rady Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej i udział w niej m.in. przedstawicieli ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania , ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i ministra właściwego do spraw finansów publicznych (art.10) oraz umożliwia nadzór nad działalnością Rady (art. 12).

Od 1 stycznia 2005 r. pomoc materialna dla uczniów została ujęta w akcie prawnym rangi ustawy. Obszar ten reguluje ustawa z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781), wprowadzająca w życie nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny wprowadza do ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów, zarówno o charakterze socjalnym, jak i motywacyjnym.

Rozwiązanie ustawowe wskazuje precyzyjnie adresatów pomocy, kryteria dostępu, zasady udzielania pomocy, formy pomocy, procedury i podmioty realizujące określone działania, zasady finansowania, możliwości realizacji programów rządowych, wspierania programów regionalnych i lokalnych, włączania do działań z obszaru pomocy materialnej dla uczniów organizacji pozarządowych i osób fizycznych, korzystania z funduszy strukturalnych.

Nowy model pomocy materialnej obejmuje trzy podstawowe moduły:

- a) pomoc materialna o charakterze socjalnym, realizowana jako zadanie ciągłe.

Pomoc udzielana w ramach tego modułu ma na celu zmniejszenie różnic w dostępie do edukacji, wynikających z trudnej sytuacji materialnej ucznia. Jest realizowana przez gminę, jako zadanie zabezpieczone finansowo dotacją celową z budżetu państwa, alokowaną na poziomy wszystkich gmin według zobiektywizowanych kryteriów (algorytmu) ustalonych rozporządzeniem ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Prawo do ubiegania się o pomoc mają uczniowie, słuchacze i wychowankowie spełniający kryterium dochodowe określone w ustawie (do 316 zł. na osobę w rodzinie). Liczba dzieci i młodzieży, jaka zostanie objęta pomocą zależy będzie od wysokości środków dotacji celowej. Ustawa wprowadza regułę, że pomoc udzielana będzie przede wszystkim w formach innych niż świadczenie pieniężne, określając jednocześnie te formy. Ustawa adresuje do gminy szczegółowe wytyczne, jakimi należy kierować się przy przyznawaniu tej pomocy. Szczegółowe rozwiązania umożliwiające realizację zadania ustalone zostaną przez gminę w akcie prawa miejscowego – regulaminie udzielania pomocy materialnej, którego zakres określa ustawa.

- b) pomoc materialna o charakterze socjalnym i motywacyjnym, realizowana w krótszych (zróżnicowanych) sekwencjach czasowych.

Moduł ten obejmuje działania z obszaru pomocy materialnej realizowane w formie rządowych programów wyrównywania szans edukacyjnych finansowanych z budżetu państwa, rządowych programów wspierania powstawania i realizacji regionalnych lub lokalnych programów wyrównywania szans edukacyjnych tworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe, a także rządowych programów wspierania powstawania i realizacji regionalnych oraz lokalnych programów wspierania edukacji uczniów uzdolnionych, które tworzą jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe. Wskazane wyżej rządowe programy realizowane będą na podstawie rozporządzeń Rady Ministrów, które określają szczegółowe mechanizmy niezbędne dla zrealizowania programów.

c) pomoc materialna o charakterze motywacyjnym, realizowana jako zadanie ciągłe.

Pomoc udzielana w ramach tego modułu ma na celu wspieranie rozwoju uczniów zdolnych i motywowanie wszystkich uczniów do osiągania jak najlepszych wyników w nauce. Pomoc ta jest realizowana jako zadanie w znacznej mierze finansowane z budżetu państwa. System w tej części został nieznacznie zmodyfikowany w stosunku do stanu wcześniejszego, z zapewnieniem środków w dotychczasowej wysokości.

Powyższe rozwiązanie ustawowe stanowi integralną część Narodowego Programu Stypendialnego, w ramach którego przewidywana jest także realizacja działań mających na celu wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów współfinansowanych ze środków wspólnotowych.

Projekt poselski w znacznej mierze nawiązuje do tych rozwiązań, proponując odmienne źródła finansowania pomocy.

W art. 2 w ust. 2 poselskiego projektu ustawy przewiduje się, iż Fundusz im. Komisji Edukacji Narodowej byłby państwowym funduszem celowym w rozumieniu art. 22 ustawy o finansach publicznych. Jednakże poselski projekt ustawy nie zawiera regulacji dotyczących ogólnych zasad gospodarki finansowej Funduszu. Ponadto, biorąc pod uwagę, iż Fundusz byłby państwowym funduszem celowym, stanowiącym wyodrębniony rachunek bankowy, bezprzedmiotowa jest regulacja zawarta w art. 2 w ust. 3, przewidująca nadanie Funduszowi przez Prezesa Rady Ministrów statutu określającego organizację, szczegółowe zasady oraz tryb działania Funduszu.

Wydaje się, że zasadnicze kwestie dotyczące organizacji Funduszu powinna regulować ustawa, a nie rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów, podobnie jak w przypadku innych funduszy celowych, których dysponentem jest właściwy minister. Ustawa powinna określać np.: przy pomocy, jakiej jednostki organizacyjnej, minister właściwy do spraw oświaty i wychowania będzie realizował zadania ustawowe, w jakim trybie będzie powoływany (zatrudniany) kierownik tej jednostki oraz czy przewiduje się placówki (oddziały terenowe).

W świetle art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.) nie do zaakceptowania są regulacje zawarte w art. 3 ust. 1 pkt 1 - 3 i 5 oraz w art. 14 poselskiego projektu ustawy, gdyż środki publiczne pochodzące z poszczególnych tytułów, będące dochodami budżetu państwa, nie mogą być przeznaczane na finansowanie imiennie wymienionych wydatków i stanowić przychody Funduszu. Przepisy projektu ustawy godzą w zasadę jedności budżetu.

Z art. 3 ust. 1 poselskiego projektu ustawy wynika, iż przychodem Funduszu byłby m. in. 1% odpis od wpływów z prywatyzacji. Należy zauważyć, iż wpływy z prywatyzacji stanowią element przychodów budżetowych i przeznaczone są na:

- reformę systemu ubezpieczeń społecznych,
- realizację programów społecznych i na potrzeby restrukturyzacji gospodarki,
- restrukturyzację przemysłu obronnego i modernizację sił zbrojnych.

Należy podkreślić, że zaplanowane rozmiary prywatyzacji w 2005 r. są wypadkową kilku czynników, w tym działań zmierzających do podniesienia konkurencyjności przedsiębiorstw, potrzeb budżetu państwa, rozpoznania ryzyka związanego z procesami prywatyzacji, dążeniem

do utrzymania wysokiej jakości procesów prywatyzacyjnych, na które składa się rzetelne przestrzeganie procedur prywatyzacyjnych oraz osiąganie korzystnej ceny za sprzedany majątek. Przewidziane w poselskim projekcie ustawy zasilenie Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej środkami stanowiącymi 1% odpisu od wpływów z prywatyzacji oznaczałoby obniżenie wpływów do budżetu państwa z tego tytułu i skutkowałoby koniecznością korekty ustawy budżetowej w tym punkcie. Z kolei próby „przyspieszenia” prywatyzacji, mające na celu zwiększenie liczby projektów prywatyzacyjnych niosą ryzyko negatywnych skutków w sferze gospodarki oraz rzetelności procesów prywatyzacyjnych.

Zgodnie z ustawą budżetową na rok 2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 278, poz. 2755) wpływy z prywatyzacji brutto wyniosą 5.668,1 mln zł, z tego na reformę systemu ubezpieczeń społecznych przewiduje się przeznaczyć 4.401,5 mln zł. Szacuje się, że w 2005 r. na reformę ubezpieczeń społecznych przeznaczone będzie łącznie 11.293,8 mln zł, co sprawia, iż dla pełnego sfinansowania tej reformy konieczna jest emisja skarbowych papierów wartościowych w wysokości 6.892,3 mln zł.

Z powyższego zestawienia wynika, iż wpływy do budżetu z prywatyzacji nie są wystarczające nawet na sfinansowanie zadań wynikających z obowiązujących ustaw. Przyjęcie projektowanej ustawy o Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej przyczyni się do pogłębienia tego deficytu.

Ponadto art. 3 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy może budzić wątpliwości w odniesieniu do postanowień zawartych w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966, z późn. zm.), na gruncie których została określona procentowa wysokość udziału jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych, dotyczące możliwości obniżenia udziałów jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z tych podatków w związku z wprowadzeniem tego przepisu.

Art. 3 ust. 1 pkt 2 poselskiego projektu ustawy zakłada, iż przychodami Funduszu są środki w wysokości 1% podatku dochodowego od osób fizycznych nieprzekazane przez podatników na rzecz wybranych organizacji pożytku publicznego, zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.). Należy zauważyć, iż w przypadku, gdy podatnicy nie dokonają zmniejszenia podatku, to cała kwota podatku stanowi dochód budżetu państwa. Wymaga podkreślenia, iż przedmiotowe pomniejszenie to swego rodzaju ulga podatkowa, obwarowana pewnymi warunkami, z której podatnicy mogą skorzystać lub nie. Nieprzekazanie przez podatników 1% podatku na rzecz określonych podmiotów nie oznacza, iż środki te można na mocy innego aktu prawnego przeznaczać na inne cele. Projektodawca nie wskazał, w jaki sposób ma być dokonywane wyliczenie wartości środków niezadysponowanych przez podatników zgodnie z art. 27 ww. ustawy. Można przypuszczać, iż byłoby to dodatkowe zadanie dla urzędów skarbowych.

Ponadto należy zaznaczyć, że przyjęty w dniu 11 sierpnia 2004 r. uchwałą Nr 193/2004 Rady Ministrów Rządowy Program – Fundusz Inicjatyw Obywatelskich stanowi, że „w ramach Narodowej Strategii Rozwoju Sektora Organizacji Pozarządowych wielkość funduszu na jej cele

zostanie skorelowana z instytucją 1%”. Tym samym należy przyjąć, że przychodami Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej są środki niezadysponowane przez podatników zgodnie z art.

27 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, pomniejszone o środki przeznaczone na Fundusz Inicjatyw Obywatelskich.

Nie zostało określone, w jaki sposób Fundusz pozyskiwałby środki ze źródeł zagranicznych (art. 3 ust. 1 pkt 5). Stosownie do postanowień art. 3 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, niepodlegające zwrotowi, są środkami publicznymi. Środki te, na mocy art. 86 ust. 2 ww. ustawy włącza się do ustawy budżetowej wraz z wydatkami, które będą z nich sfinansowane.

Ponieważ przewidywane w poselskim projekcie ustawy rozwiązania zmierzają w kierunku nałożenia na jednostki samorządu terytorialnego stopnia podstawowego nowych obowiązków (art.5 ust.2 i 3 art.6 ust. 1, art.9 ust.3), należy zwrócić uwagę na konieczność zapewnienia tym jednostkom środków finansowych, umożliwiających wykonanie tych zadań.

Należy zauważyć, iż wskazane w art. 5 poselskiego projektu ustawy formy zaspokajania potrzeb edukacyjnych ucznia pokrywają się z obecnie realizowanymi formami świadczeń pomocy materialnej. Przykładowo należy wskazać, iż poselski projekt ustawy przewiduje pokrycie kosztów przejazdów ucznia szkoły ponadgimnazjalnej, zaś obecnie z tytułu podjęcia przez dziecko nauki poza miejscem zamieszkania przysługuje rodzicom ucznia lub uczniowi dodatek do zasiłku rodzinnego (80 zł miesięcznie w przypadku zamieszkania w innej miejscowości, 40 zł miesięcznie na dojazd do szkoły). W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (znowelizowanej ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych) także występuje podobna forma pomocy (art. 90d ust.4).

Należy rozważyć, czy pomoc z Funduszu powinna być udzielana niezależnie od pomocy materialnej przysługującej na tej podstawie. Treść art. 5 ust. 1 sugeruje pełne sfinansowanie określonych potrzeb edukacyjnych ucznia. Należałoby także przewidzieć możliwość częściowego sfinansowania wydatków, co pozwoliłoby objąć pomocą większą grupę osób, uprawnionych do tej pomocy. Należy podkreślić, że użyte w art. 7 w ust. 3 określenie „formie rzeczowej” nie koresponduje w pełni z treścią art. 5 ust. 1.

W art. 7 ust.2 projektu ustawy przewiduje się, iż pomoc z Funduszu udzielana jest niezależnie od pomocy materialnej i stypendialnej udzielanej na podstawie innych ustaw albo przyznawanej przez fundacje lub stowarzyszenia. Natomiast ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (znowelizowana ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych) zakłada, iż stypendium szkolne nie przysługuje uczniowi, który otrzymuje inne stypendium o charakterze socjalnym ze środków publicznych, z zastrzeżeniem określonego limitu stypendium szkolnego łącznie z innym stypendium o charakterze socjalnym (art. 90d ust. 13).

W związku z powyższym jest niewykluczone, iż uczeń, który wcześniej otrzymał pomoc materialną finansowaną ze środków publicznych na podstawie ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, otrzymałby również świadczenia ze środków Funduszu, natomiast gdyby wcześniej otrzymał pomoc ze środków Funduszu, to na podstawie ustawy o systemie oświaty mógłby ubiegać się jedynie o stypendium szkolne wyrównujące otrzymane kwoty do określonego limitu.

Wydaje się, że właściwszym kryterium określającym prawo do korzystania z pomocy Funduszu, byłoby kryterium wysokości dochodu na osobę w rodzinie, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej.

Orzymywana przez uczniów pomoc materialna z Funduszu stanowiłaby, w świetle ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Wątpliwości budzi propozycja utworzenia przy ministrze właściwym do spraw oświaty i wychowania Społecznej Rady Funduszu, liczącej 12 osób. Biorąc pod uwagę fakt, iż w ramach ograniczania wydatków administracyjnych Rząd stara się ograniczyć liczbę organów opiniodawczych ewentualne diety i zwrot kosztów podróży powinny przysługiwać jedynie zamiejscowym członkom Rady.

Jednocześnie należy zauważyć, iż projektowana ustawa zawiera szereg regulacji niejednoznacznych, sprawiających trudności w interpretacji i wymagających doprecyzowania bądź uzupełnienia, m. in.:

1. Brak definicji lub precyzyjnego określenia niektórych pojęć, np: „dochodowość na mieszkańca w gminie”, „poziom bezrobocia”, „koszty wyrównania zaległości programowych w wypadku przerwy w nauce spowodowanej chorobą ucznia”.
2. Brak określenia sposobu ustalania dochodu, dokumentowania sytuacji materialnej rodziny, określenia dochodu: brutto czy netto itp.
3. Wydaje się zasadne w art.9 ust. 1 dodanie punktu 4 w brzmieniu „dyrektora ośrodka pomocy społecznej właściwego dla miejsca zamieszkania ucznia”, co pozwoliłoby na pełniejsze włączenie Funduszu w system pomocy udzielanej najuboższym.
4. Art. 11 zawiera nieprecyzyjne sformułowania dotyczące diet i zwrotów kosztów podróży przysługujących członkom Rady Funduszu. W ust.4 należałoby wskazać, że przysługują one członkom Rady na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu Pracy.
5. Rozważenia wymaga kwestia dookreślenia zakresu podmiotowego projektowanej regulacji, poprzez np. określenie wieku, do którego uczniowie mają prawo korzystać z pomocy Funduszu.
6. Projekt ustawy posługuje się niewłaściwą terminologią. W projekcie mówi się o ministrze właściwym do spraw oświaty (właściwa nazwa to minister właściwy do spraw oświaty i wychowania - art.2 ust.2 i 4, art.4 ust.1, art.10 ust.1), albo o ministrze właściwym do spraw oświaty i szkolnictwa wyższego (powinno być: minister właściwy do spraw oświaty i wychowania oraz minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego - art.10. ust.2 pkt 8).

Podsumowując, należy jednak podkreślić, że wymieniony w art. 2 cel Funduszu, związany z pomocą edukacyjną dla uczniów, jest zgodny z polityką społeczną Rządu, który traktuje kształcenie oraz wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci i młodzieży jako obszar priorytetowy, stanowiący inwestycję w społeczny i gospodarczy rozwój kraju. Projekt obejmuje założenia zbieżne z rozwiązaniami zawartymi w ustawie z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Szczególną wartością przedłożonego projektu poselskiego stanowi ujęta w nim koncepcja włączenia się społeczności lokalnych w działania adresowane do najuboższych uczniów. Należy podkreślić, że we wdrażanych projektach socjoekonomicznych w Europie rekomendowane są rozwiązania, które stanowią wynik zaangażowania i integracji różnorodnych podmiotów środowiska lokalnego.

Podobne rozwiązania, mające na celu aktywizowanie i skupianie lokalnego środowiska wokół potrzeby udzielania pomocy dzieciom, wykorzystywania dostępnych w danym środowisku możliwości wspierania rozwoju uczniów zawiera Narodowy Program Stypendialny, zaakceptowany przez Radę Ministrów 28 września 2004 r., wprowadzany do realizacji od 1 stycznia 2005 r.

Efektywność proponowanych w Narodowym Programie Stypendialnym rozwiązań, a także ewentualną potrzebę wsparcia działań ujętych w tym Programie inicjatywami uzupełniającymi można będzie wstępnie ocenić po przynajmniej roku realizacji. Ponieważ Narodowy Program Stypendialny zakłada prowadzenie monitoringu i ewaluacji, a także nadzoru nad realizacją poszczególnych obszarów oraz operowania zintegrowaną wiedzą o udzielanych w ramach programu formach wsparcia, możliwe będzie przeprowadzenie analizy efektywności wdrożonych rozwiązań i ocena ich skuteczności, a w konsekwencji wprowadzenie odpowiednich korekt i uzupełnień. Dotyczy to także nowego modelu rozwiązania systemowego, zawartego w ustawie z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Skuteczność tego, modelu w znacznej mierze zależy od wysokości środków finansowych, przeznaczonych na jego realizację.

Biorąc powyższe pod uwagę Rząd, popierając co do zasady wszelkie działania zmierzające do optymalizacji systemu pomocy materialnej dla uczniów wskazuje, że nowe rozwiązania systemowe w zakresie pomocy materialnej dla uczniów przyjęte w Narodowym Programie Stypendialnym są zbieżne lub wręcz pokrywają się z rozwiązaniami zawartymi w poselskim projekcie ustawy o Funduszu im. Komisji Edukacji Narodowej.

Jednocześnie należy podkreślić, że środki budżetowe przeznaczone w rezerwie celowej Nr 55 na realizację zadań wynikających z Narodowego Programu Stypendialnego są znacząco niższe, niż oszacowane potrzeby w tym zakresie.

Na obecnym etapie najwłaściwszym rozwiązaniem jest zintegrowanie wszystkich dostępnych środków w już funkcjonującym systemie pomocy materialnej dla uczniów - Narodowym Programie Stypendialnym.

Rząd stoi na stanowisku, iż na realizację tego Programu winny być przeznaczone wszelkie możliwe środki zaplanowane na potrzeby edukacji w rezerwach celowych budżetu państwa.

